

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

07 червня 2017 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 96/вс-17

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у пленарному складі:

головуючого – Козьякова С.Ю.,

членів Комісії: Бутенка В.І., Весельської Т.Ф., Козлова А.Г., Лукаша Т.В., Луцюка П.С., Макаруча М.А., Мішина М.І., Прилипка С.М., Тітова Ю.Г., Устименко В.Є., Шилової Т.С., Щотки С.О.,

розглянувши питання про підтвердження здатності кандидата на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду Владимиренко Світлани Вячеславівни здійснювати правосуддя у відповідному суді, стосовно якої оголошено перерву відповідно до абзацу другої частини першої статті 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»,

встановила:

Відповідно до статей 79, 81 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 02 червня 2016 року № 1402-VIII (далі – Закон № 1402-VIII) рішенням Комісії від 07 листопада 2016 року № 145/зп-16 оголошено конкурс на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду.

Владимиренко Світлана Вячеславівна 02 грудня 2016 року звернулася до Комісії із заявою про проведення стосовно неї кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного господарського суду за спеціальною процедурою призначення та рішенням Комісії від 13 грудня 2016 року була допущена до участі у конкурсі як особа, яка має стаж роботи на посаді судді згідно з вимогами, передбаченими пунктом 1 частини першої статті 38 Закону № 1402-VIII.

Комісією 11 січня 2017 року призначено кваліфікаційне оцінювання кандидатів на зайняття вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду та 07 лютого 2017 року прийнято рішення про допуск Владимиренко С.В. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду.

Відповідно до Умов проведення конкурсу на зайняття вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду Владимиренко С.В. проходила кваліфікаційне оцінювання як суддя.

У статті 10 Основних принципів незалежності судових органів, схвалених резолюціями Генеральної Асамблеї ООН від 29 листопада 1985 року № 40/32 та від 13 грудня 1985 року № 40/146, визначено, що особи, відібрані для судових посад, повинні мати високі моральні якості і здібності, а також відповідну підбору кваліфікацію в галузі права.

Ці основоположні принципи формування суддівського корпусу імплементовані у національне законодавство, що визначає основними складовими авторитету судової влади та довіри до суду – доброчесність і компетентність судді.

Згідно з цими приписами під час кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді касаційного суду у складі Верховного Суду Комісія виходить з того, що кандидати на посаду судді найвищого суду у системі судоустрою мають відповідати найвищим стандартам за критеріями компетентності та професійної етики за відсутності будь-яких обґрунтованих сумнівів у їх доброчесності, що можуть негативно вплинути на суспільну довіру до новоствореного Верховного Суду.

Відповідно до статті 83 Закону № 1402-VIII кваліфікаційне оцінювання проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів України з метою визначення здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними законом критеріями. Такими критеріями є: компетентність (професійна, особиста, соціальна тощо), професійна етика, доброчесність.

У пунктах 1, 2 глави 6 розділу II Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення (далі – Положення) передбачено, що встановлення відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання здійснюється членами Комісії за їх внутрішнім переконанням відповідно до результатів кваліфікаційного оцінювання. Показники відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям кваліфікаційного оцінювання досліджуються окремо один від одного та у сукупності.

Відповідно до статті 85 Закону № 1402-VIII кваліфікаційне оцінювання включає такі етапи: 1) складення іспиту; 2) дослідження досьє та проведення співбесіди.

У першому етапі кваліфікаційного оцінювання за загальним результатом іспиту Владимиренко С.В. отримала 175 балів та 29 березня 2017 року була допущена до другого етапу кваліфікаційного оцінювання – дослідження досьє та проведення співбесіди.

Згідно з пунктом 20 розділу III Положення під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності Громадською радою доброчесності надано Комісії Висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Владимиренко С.В. критеріям доброчесності та професійної етики, затверджений 03 травня 2017 року (далі – Висновок).

Підставами для Висновку визначено те, що кандидат не продемонструвала поваги до принципу незалежності суддів, оскільки за її активної чи мовчазної згоди у Вищому господарському суді України були визначені та тривалий час існували декілька спеціалізацій для суддів, зокрема для Владимиренко С.В., за якими розподіл справ здійснювався безальтернативно з порушенням встановленого законодавством порядку визначення складу суду для розгляду конкретної справи та всупереч принципам функціонування автоматизованої системи документообігу суду.

Також вказано на невідповідність вартості майна, набутого членами родини кандидата, розміру їх доходів, що викликає обґрунтовані сумніви в законності походження коштів на придбання цього майна. Зокрема, стверджується, що батьком кандидата за відсутності відповідних доходів набуто значний обсяг нерухомого і рухомого майна.

Кандидат поставила під сумнів правомірність висновків Громадської ради доброчесності, заперечила наведені твердження, а також надала усні та письмові пояснення і копії документів.

Відтак на другому етапі кваліфікаційного оцінювання, заслухавши доповідь члена Комісії Щотки С.О., уповноваженого представника Громадської ради доброчесності Шепеля Т.П., пояснення кандидата на посаду судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду Владимиренко С.В., ознайомившись з матеріалами досьє та співбесіди, Комісія встановила таке.

З 1999 року Владимиренко С.В. обіймала посаду судді Арбітражного суду Одеської області, в подальшому господарського суду Одеської області та заступника голови цього суду. Постановою Верховної Ради України від 05 жовтня 2006 року № 210-V Владимиренко С.В. обрано суддею Вищого господарського суду України.

Стандарти етичної поведінки суддів, що адресовані суддям та судовим органам для використання як базових принципів регламентації поведінки суддів, визначені, зокрема, у Бангалорських принципах поведінки суддів від 19 травня 2006 року, схвалених Резолюцією Економічної та Соціальної Ради ООН від 27 липня 2006 року № 2006/23 (далі – Бангалорські принципи поведінки суддів).

Цими стандартами у сфері судочинства утверджено, що довіра суспільства до судової системи, а також до авторитету судової системи в питаннях моралі, чесності та невідчужуваності судових органів посідає першочергове місце в сучасному демократичному суспільстві. Незалежність судових органів є передумовою забезпечення правопорядку та основною гарантією справедливого вирішення справи в суді. Отже, суддя має відстоювати та втілювати в життя принцип незалежності судових органів в його індивідуальному та колективному аспектах.

Міжнародні принципи впроваджені у національне законодавство та викладені, зокрема, у Кодексі суддівської етики, затвердженому у новій редакції рішенням XI (чергового) з'їзду суддів України від 22 лютого 2013 року (далі – Кодекс суддівської етики). У статті 1 цього Кодексу утверджено, що суддя повинен бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права, присяги судді, а також дотримання високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість та справедливість суду.

Суддя має уникати будь-якого незаконного впливу на його діяльність, пов'язану зі здійсненням правосуддя, та бути незалежним від своїх колег у процесі прийняття рішень (стаття 2 Кодексу суддівської етики). Аналогічні вимоги були закріплені у Кодексі професійної етики суддів, затвердженому V з'їздом суддів України 24 жовтня 2002 року, та діяли до затвердження його нової редакції.

Одним з механізмів забезпечення права на незалежність та неупередженість суду є розподіл справ серед суддів, що здійснюється на основі об'єктивних попередньо встановлених критеріїв. На такий розподіл справ не повинні впливати сторони у справі чи інші особи, зацікавлені в результатах розгляду справи (п. 24 Рекомендацій CM/Rec (2010)12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки).

З Висновку Громадської ради доброчесності та доданих матеріалів вбачається, що Департаментом спеціальних розслідувань Генеральної прокуратури України здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № НОМЕР_1 за підозрою колишніх голови, заступника голови та посадової особи апарату Вищого господарського суду України у вчиненні злочинів, передбачених ч. 2 ст. 376, ч. 2 ст. 376¹ КК України.

У ході цього розслідування встановлено, що у 2011-2014 роках у Вищому господарському суді України з метою створення умов для здійснення розподілу окремих справ (касаційних скарг) між визначеними суддями запроваджено значну кількість штучних спеціалізацій, за частиною з яких визначено лише одного або двох суддів.

На цей час слідством виявлено 10546 випадків розподілу справ (заяв) на одного суддю Вищого господарського суду України (безальтернативно) у так званих тотожних спеціалізаціях та 10816 випадків внесення до автоматизованої системи документообігу цього суду недостовірних відомостей щодо можливості участі судді в автоматизованому розподілі справи (касаційної скарги).

У період з 01 січня 2011 року до 01 травня 2014 року за такими тотожними спеціалізаціями, автоматизований розподіл у яких відбувався безальтернативно, було визначено певних суддів Вищого господарського суду України, зокрема Владимиренко С.В.

Стосовно наведеного Владимиренко С.В. пояснила, зокрема, що про підозру у вчиненні кримінального правопорушення не повідомлялася та не викликала для дачі пояснень у будь-якому кримінальному провадженні.

Також кандидат зазначила, що не пам'ятає чи брала участь 15 грудня 2010 року у зборах суддів Вищого господарського суду України, рішенням яких вперше запроваджено відповідну спеціалізацію суддів. Рішення зборів суддів що стосувалися цього питання були їй відомі, їх зміст доводився до відома всіх суддів. Отримавши справу, вона завжди перевіряла відповідність спеціалізації та подавала доповідні записки щодо здійснення повторного розподілу справ, розподілених не за її спеціалізацією.

Кандидат зауважила, що не знає причин запровадження щодо неї виключної спеціалізації з розгляду певних категорій справ, не цікавилася цим питанням та не помічала жодних відмінностей. Не знає, чи можна за таких обставин стверджувати, що дотримано принцип вірогідності та вимоги законодавства щодо об'єктивного і неупередженого розподілу справ щодо неї.

Водночас повідомила, що усвідомлювала обмеженість своєї спеціалізації та знала про прагнення суддів змінити таку ситуацію. Наголосила, що підтримала прийняте у травні 2014 року рішення зборів суддів, яким запроваджено вісім широких за змістом спеціалізацій з розгляду справ для всіх суддів Вищого господарського суду України.

Досліджені під час кваліфікаційного оцінювання матеріали засвідчили запровадження та існування у Вищому господарському суді України у період з грудня 2010 року по квітень 2014 року значної кількості спеціалізацій суддів, що були відмінні за формулюванням, але тотожні за загальним змістом спірних правовідносин. Рішенням зборів суддів від 15 грудня 2010 року Владимиренко С.В. визначено дві таких індивідуальних за формулюванням спеціалізацій. До травня 2014 року зборами суддів Вищого господарського суду неодноразово розглядалися та вирішувалися питання щодо спеціалізацій суддів, проте відповідної уніфікації їх змісту і формулювання стосовно кандидата не відбулося.

Крім цього, у вказаний період річне навантаження Владимиренко С.В. значно перевищувало відповідний середній показник у суді. Так, в 2012 році її річне навантаження становило 412 справ, а середнє навантаження на суддю у Вищому господарському суді України – 239 справ; у 2013 році – 410 справ, а середнє навантаження – 197 справ. За наслідками уніфікації спеціалізацій суддів у травні 2014 року навантаження Владимиренко С.В. у цьому році зменшилося до 189 справ та надалі стало співмірним середньому навантаженню судді Вищого господарського суду України.

Удвічі більше за середнє у суді навантаження у 2012 та 2013 роках Владимиренко С.В. пояснила залученням до складу суддів-доповідачів, які вирішують питання про допуск справ до провадження Верховного Суду України. Зауважила, що такий стан справ її влаштовував, питання щодо зменшення навантаження кандидат не порушувала. Від встановлення коефіцієнту для зменшення навантаження відмовилася, хоча за таких обставин він мав застосовуватися.

Убачається очевидним, що за таких обставин кандидат, якій були відомі визначені законодавством принципи функціонування автоматизованої системи документообігу та рішення зборів щодо спеціалізації суддів, мала усвідомлювати імовірність безальтернативного розподілу їй справ за такими індивідуальними спеціалізаціями.

Відтак Владимиренко С.В. мала у допустимий спосіб протидіяти таким загрозам, принаймні щодо себе, та діяти на попередження можливих порушень встановленого законодавством порядку визначення складу суду для розгляду конкретної справи та принципів функціонування автоматизованої системи документообігу суду.

Проте кандидат не надала Комісії жодних доказів вжиття нею відповідних заходів, зокрема, щодо з'ясування правових підстав встановлення для неї індивідуальної спеціалізації, вжиття процесуальних заходів для усунення порушення порядку визначення судді, звернення до зборів суддів щодо уніфікації її спеціалізації, повідомлення про імовірність впливу або загрозу її незалежності тощо.

Законом України «Про судоустрій і статус суддів» від 07 липня 2010 року № 2453-VI (далі – Закон № 2453-VI) в судах України введено автоматизовану систему документообігу та визначено принцип вірогідності розподілу справ як одну з основ її функціонування.

Згідно з вимогами статті 2¹ ГПК України та Положення про автоматизовану систему документообігу суду, затвердженого рішенням Ради суддів України від 26 листопада 2010 року № 30, автоматизовану систему документообігу у господарських судах введено з метою забезпечити об'єктивний та неупереджений розподіл справ між суддями з додержанням принципів черговості, рівної кількості справ для кожного судді, вірогідності, з урахуванням навантаження кожного судді, спеціалізації, а також вимог процесуального закону.

Порушення встановленого частиною третьою статті 2¹ ГПК України порядку визначення судді для розгляду справи, визначено як підставу відводу (самовідводу) судді (стаття 20 цього Кодексу).

Введення автоматизованої системи документообігу суду, яка здійснює розподіл справ між суддями за принципом вірогідності, мало істотно зменшити внутрішньокорпоративні ризики впливу на суддів, тобто забезпечувати гарантії їх незалежності.

Незалежність судді під час здійснення правосуддя є передумовою дії принципу верховенства права та невід'ємною складовою справедливого суду (стаття 5 Кодексу суддівської етики).

У статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ратифікованої Законом України від 17 липня 1997 року № 475/97-ВР, утверджено, що кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення.

Європейський суд з прав людини в рішенні у справі «Сокурєнко і Стригун проти України» (заяви № 29458/04 та № 29465/04) зауважив, що фраза «встановленого законом» поширюється не лише на правову основу самого існування «суду», але й дотримання таким судом певних норм, які регулюють його діяльність. У рішенні Європейського суду з прав людини у справі «Олександр Волков проти України» (заява № 21722/11) зазначено, що фраза «встановлений законом» поширюється не лише на правову основу самого існування «суду», але й на склад колегії у кожній справі.

Отже, порушення встановленого законодавством порядку визначення складу суду для розгляду конкретної справи та принципів функціонування автоматизованої системи документообігу суду, зокрема безальтернативний розподіл справи, можуть розглядатися в контексті практики Європейського суду з прав людини як порушення вимог щодо розгляду справи судом, встановленим законом, тобто права на справедливий суд.

Встановлені обставини визначення індивідуальних за формулюванням спеціалізацій суддів Вищого господарського суду України, зокрема Владимирєнко С.В., нерівномірний розподіл справ між суддями та очевидно велике і необґрунтоване навантаження кандидата у 2012-2013 роках свідчать про порушення принципів функціонування автоматизованої системи документообігу суду, що створювало можливості для втручання у здійснення правосуддя та впливу на суддів, тобто вказують на існування загрози їх незалежності.

За таких обставин пояснення Владимирєнко С.В. про те, що вона усвідомлювала обмеженість своєї спеціалізації, але такий стан справ її влаштовував, дають підстави для висновку, що кандидат не виявила належного сприйняття обов'язку бути прикладом неухильного додержання вимог закону і принципу верховенства права та не демонструє прагнення відстоювати суддівську незалежність.

У Бангалорських принципах поведінки суддів зазначено, зокрема, що постійна увага з боку суспільства покладає на суддю обов'язок прийняти низку обмежень, і, незважаючи на те, що пересічному громадянину ці обов'язки могли б здатися обтяжливими, суддя приймає їх добровільно та охоче. Поведінка судді має відповідати високому статусу його посади.

Суддя має бути обізнаний про свої особисті та матеріальні інтереси конфіденційного характеру та вживати розумні заходи з метою отримання інформації про матеріальні інтереси членів своєї родини (пункт 4.7). При цьому до «членів родини судді» цим міжнародним актом віднесено дружину (чоловіка), сина, дочку, пасинка та будь-якого іншого близького родича чи особу, що проживає в домі у судді чи працює у нього за наймом.

Кодексом суддівської етики покладено на суддів обов'язок докладати всіх зусиль до того, щоб, на думку розсудливої, законослухняної та поінформованої людини, їх поведінка була бездоганною.

Рішенням Ради суддів України № 1 від 04 лютого 2016 року затверджено Коментар до Кодексу суддівської етики у якому зазначено, що добросовісна поведінка судді має торкатися всіх сфер його життя, зокрема і матеріальної (майнової) сфери. Йдеться про добросовісну поведінку судді в реалізації обов'язку бути обізнаним про свої майнові інтереси та здійснення активних дій щодо вжиття розумних (адекватних) заходів для того, щоб бути обізнаним про майнові інтереси членів своєї сім'ї, виявляючи повагу до законів і лояльність до публічних фінансових інтересів держави (коментар до статті 18).

З огляду на твердження про невідповідність вартості набутого майна доходам родини Владимиренко С.В. зауважила, що дохід її сім'ї був більшим, ніж зазначено у матеріалах досьє, а майно набуто нею та близькими особами із законних джерел.

Зокрема, чотирикімнатна квартира у місті Києві (загальною площею 123,4 кв.м., жилою – 68,79 кв.м.) отримана кандидатом з сім'єю на підставі ордеру, виданого за розпорядженням Печерської районної державної адміністрації від 03 квітня 2008 року.

Владимиренко С.В. зауважила, що на час одержання та приватизації цієї квартири до складу сім'ї наймача входив її батько, який зазначений у відповідній документації щодо отримання житла, брав участь у приватизації квартири та вказаний як співвласник у свідоцтві про право власності на житло від 30 жовтня 2008 року.

Водночас на уточнююче запитання, чи зазначала відомості стосовно батька у деклараціях за 2007-2008 роки, які подавала на виконання вимог антикорупційного законодавства, Владимиренко С.В. повідомила, що не набула такого обов'язку, оскільки її батько не проживав на той час і не проживає разом з нею. У 2005 році батько придбав частину будинку у місті Одесі та був забезпечений житлом на час одержання і приватизації чотирикімнатної квартири у місті Києві.

За змістом статей 31, 47, 48 Житлового кодексу УРСР (у редакції, чинній на час одержання вказаної квартири) жила приміщення надається громадянам, які потребують поліпшення житлових умов, у межах норми жилої площі, що встановлюється в розмірі 13,65 квадратного метра на одну особу. При цьому враховується жила площа у жилому будинку (квартирі), що перебуває у приватній власності громадян, якщо ними не використані житлові чеки. Громадяни, які одержали житло у державному фонді на цих умовах, мають право на його приватизацію відповідно до вимог чинного законодавства.

На той час порядок надання у безстрокове користування жилих приміщень у будинках державного і громадського житлового фонду, призначених для постійного проживання визначався, зокрема, Правилами обліку громадян, які потребують поліпшення житлових умов, і надання їм жилих приміщень в Українській РСР, затвердженими постановою Ради Міністрів УРСР і Укрпрофради від 11 грудня 1984 р. № 470, у відповідній редакції (далі – Правила).

На виконання вимог цих Правил для взяття на квартирний облік та одержання квартири жилою площею 68,79 кв.м. Владимиренко В.С. мала надати відомості про склад її сім'ї, тобто осіб, які разом з нею проживають, та відповідні документи на підтвердження таких відомостей (пункти 18, 53, 54).

При цьому, з огляду на пояснення кандидата щодо відсутності правових і фактичних підстав для зазначення батька, як члена її сім'ї для цілей декларування у 2007 та 2008 роках, вбачається що визначені законодавством підстави для включення його до складу сім'ї для одержання та безоплатної приватизації вказаної квартири були відсутні.

На час приватизації квартири у жовтні 2008 року Законом України «Про приватизацію державного житлового фонду» передбачалося, що приватизація державного житлового фонду здійснюється шляхом безоплатної передачі громадянам з розрахунку санітарної норми 21 квадратний метр загальної площі на наймача і кожного члена його сім'ї та додатково 10 квадратних метрів на сім'ю та продажу надлишків загальної площі квартир (будинків) громадянам України, що мешкають в них або перебувають в черзі потребуючих поліпшення житлових умов. При цьому до членів сім'ї наймача включаються лише громадяни, які постійно проживають в квартирі (будинку) разом з наймачем або за якими зберігається право на житло (статті 3, 5 цього Закону).

Встановлені обставини одержання та приватизації квартири, в тому числі на особу (батька кандидата), яка на той час не проживала разом з Владимиренко С.В., тобто не належала до складу сім'ї наймача за положеннями житлового законодавства, у сукупності з суперечливими поясненнями щодо невходження батька до складу сім'ї для цілей декларування засвідчують неповне сприйняття кандидатом обов'язку демонструвати бездоганну поведінку у всіх сферах життя та діяти так, щоб підтримувати впевненість суспільства у чесності носіїв судової влади.

Досліджуючи майновий стан родини кандидата, Комісія не здійснює оцінювання доброчесності його близьких осіб, а має на меті з'ясувати поінформованість кандидата про матеріальні інтереси членів родини та оцінити його прагнення сприяти встановленню обставин, важливих для підтримання впевненості громадськості у чесності й непідкупності судових органів.

За результатами дослідження досье кандидата Комісією встановлено, що її батьком у період з 2005 року по теперішній час набуто у власність значний обсяг майна, зокрема садибу у місті Одеса, будинок у смт Затока Одеської області, дві земельні ділянки у Києво-Святошинському районі Київської області та автомобіль Lexus RX 350, 2009 р.в., який був придбаний у 2016 році після продажу ним двох автомобілів Lexus RX 350 (2010 р.в.) та TOYOTA Prado (2006 р.в.).

Фінансову спроможність для набуття цих статків кандидат пояснила участю батька у заснуванні Колективного підприємства «Механік» та багаторічною працею шліфувальником на цьому підприємстві, що підтвердила копіями трудової книжки і посвідчення ветерана праці. Також зазначила, що її батьки набували майно та здійснювали його суттєве поліпшення за власні кошти, отримані, зокрема, від реалізації успадкованого майна та продуктів рослинництва, проте не надала жодних доказів цих тверджень.

З огляду на зазначене, враховуючи мету цього кваліфікаційного оцінювання та вимоги щодо відповідності кандидатів найвищим стандартам суддівської етики та доброчесності, Комісія оцінює пояснення Владимиренко С.В. як неповні та недостатні для спростування відповідних тверджень, наведених у Висновку Громадської ради доброчесності.

Отже, встановлені обставини дають підстави для обґрунтованого сумніву у сприйнятті і утвердженні кандидатом фундаментальних засад професійної етики і доброчесності суддів.

Відповідно до частини першої статті 88 Закону № 1402-VIII, якщо Громадська рада доброчесності у своєму висновку встановила, що суддя (кандидат на посаду судді) не відповідає критеріям професійної етики та доброчесності, то Комісія може ухвалити рішення про підтвердження здатності такого судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді лише у разі, якщо таке рішення підтримане не менше ніж одинадцятьма її членами.

За результатами голосування пропозиція про визнання Владимиренко С.В. такою, що підтвердила здатність здійснювати правосуддя у Касаційному господарському суді у складі Верховного Суду була підтримана чотирма членами Комісії. Відтак Комісія дійшла висновку, що Владимиренко С.В. не підтвердила здатності здійснювати правосуддя у Касаційному господарському суді у складі Верховного Суду.

Це кваліфікаційне оцінювання здійснювалося для участі у конкурсі на зайняття вакантної посади судді Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду, що обумовлювало перевірку кандидата на відповідність найвищим стандартам та вимагало відсутності щонайменшого обґрунтованого сумніву у чеснотах майбутніх суддів Верховного Суду. Відтак висновки Комісії за результатами цього кваліфікаційного оцінювання не можуть мати преюдиційного значення та негативно вплинути на проходження кандидатом інших процедур, пов'язаних з кар'єрою судді.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням, Комісія

вирішила:

визнати Владимиренко Світлану Вячеславівну такою, що не підтвердила здатності здійснювати правосуддя у Касаційному господарському суді у складі Верховного Суду.

Головуючий

С.Ю. Козьяков

Члени Комісії:

В.І. Бутенко

Т.Ф. Весельська

А.Г. Козлов

Т.В. Лукаш

П.С. Луцюк

М.А. Макарчук

М.І. Мішин

С.М. Прилипко

Ю.Г. Тітов

В.Є. Устименко

Т.С. Шилова

С.О. Щотка